

[Jens Chr. Christensen.]

Ulykkestilfældet, og stiller derfor selvstændigt Ændringsforslag til § 23, saaledes at der efter § 2 indføjes en ny Paragraf gaaende ud paa, at Dagpengene begynder at løbe fra det Tidspunkt, da Ulykkestilfældet indtræffer.

Jeg skal paa Flertallets Vegne anbefale at stemme imod det af Mindretallet stillede Ændringsforslag og derefter at stemme for Lovforslaget i dets Helhed.

Ragnhild Andersen: Som det fremgaar af vort Partis Udtalelse i Betænkningen, kan vi ikke indstille Lovforslaget til Vedtagelse uforandret. Vi har i Mindretalsbetænkningen givet Udtryk for vor Beklagelse over, at man ikke ved denne Revision har fremsat det Lovforslag, der faktisk blev givet Løfte om for et Aar siden, da man lovede en mere gennemgribende Revision af Ulykkesforsikringsloven.

Udvalgsbehandlingen i Landstinget medførte jo, at Dagpengene midlertidigt blev forhøjet fra 7 Kr. 95 Øre til 10 Kr. om Dagen. Vort Parti udtalte allerede ved første Behandling af Lovforslaget, at vi ikke fandt, de 10 Kr. i Dagpenge var en tilstrækkelig Godtgørelse til det Menneske, der kommer ud for en Ulykke paa sit Arbejde. Det er mit Partis Opfattelse, at den rette Godtgørelse burde være fuld Erstatning for den tabte Arbejdsfortjeneste. Men i hvert Fald er de 10 Kr. om Dagen dog en reel Forhøjelse fra de 7 Kr. 95 Øre, og det vilde jo faa nogen Betydning, for saa vidt man ikke havde den famøse 13 Ugers Bestemmelse i Loven, som siger, at først 13 Uger efter Ulykkesdagen træder Dagpengene i Kraft. Det vil altsaa sige, at det fortsat, indtil vi faar revideret denne Bestemmelse, skal være saadan, at man i fulde 13 Uger er tvunget til at modtage sin Godtgørelse af Sygekassens Dagpenge og ikke har nogen Rettigheder i Ulykkesforsikringen. Sygekassens Dagpenge er som bekendt for de fleste Arbejdere dels 40 Øre, dels 1 Kr. eller 2 Kr. om Dagen, og det vil sige, at en Mand, der kommer til Skade ved sit Arbejde, stilles meget ugunstigt med disse Dagpenge, ja, faktisk ikke er i Stand til at forsørge sin Familie, og en anden Ting er jo, at mange Arbejdere paa den Maade overhovedet ikke opnaar at faa Gavn af Ulykkesforsikringen,

fordi de i Løbet af de 13 Uger bliver raske og sunde igen.

Vort Parti, der allerede for et Aar siden stillede Forslag om Ophævelse af 13 Ugers Bestemmelsen, har derfor igen i Aar stillet et Ændringsforslag om, at denne Bestemmelse udgaar af Loven, saadan at Ulykkesforsikringsdagpengene begynder at løbe den Dag, Ulykken indtræffer, og jeg vil meget anbefale, at man stemmer for dette Ændringsforslag.

Nu ved jeg meget vel, at man i Udvalget har drøftet 13 Ugers Bestemmelsen, efter at vort Parti har rejst Spørgsmaalet og ønsket Sagen behandlet i et Udvalg, og jeg ved ogsaa vel, at den højtærede Minister i Betænkningen er gaaet med til at give et Løfte om, at Spørgsmaalet vil blive taget op til Løsning under den Revision, der i Løbet af kort Tid skal komme angaaende Dagpengene. Vort Parti er naturligvis glad for dette Tilsagn, det skal jeg ikke bestride, men vi har dog alligevel ment, at Spørgsmaalet er af saa overordentlig stor Betydning, at det ikke bør vente længere. Det har jo ventet igennem adskillige Aar, og selv om den højtærede Minister nu har givet et saadant Tilsagn, ser vi ikke heri nogen som helst Sikkerhed eller Garanti for, at Spørgsmaalet vil blive løst. Jeg kan sige dette saa meget mere, som vi jo har bestemte Erfaringer for, at selv et Tilsagn om, at en saadan Revision vil komme, ikke betyder nogen Garanti for, at den uretfærdige Bestemmelse vil blive ændret.

Jeg maa maaske minde det høje Ting om et Tilsagn, som vi fik i Sommer. Under Behandlingen af Mælkehjælpsloven rejste vort kommunistiske Parti Spørgsmaalet om omsider at gennemføre den Betænkning, som Befolkningskommissionen afgav i 1938, og hvori der forelaa et konkret udarbejdet Lovforslag om Gennemførelse af Moderskabshjælp til svangre og fødende Kvinder. Da vi behandlede Lovforslaget om Mælkehjælp i Udvalget, fremsatte vi fra vort kommunistiske Partis Side — det gjorde vi allerede ved første Behandling i Folketinget — ønsket om, at man samtidig gennemførte et omfattende Forslag om Moderskabshjælp. Vi sagde i Udvalget, at vi syntes, det var paa Tide, man efter 10 Aars Forløb fik dette Forslag frem til Gennemførelse. Udvalget mente ikke, at man kunde løse Spørgs-